

[Tove Jørgensen]

de problemer, vi har fået trukket frem omkring Lillemosegård, at der var en lang række klienter, der vendte tilbage, bare kom og drak kaffe om aftenen. Det har personalet ikke længere tid til, fordi de er så belastede på grund af de nednormeringer, der er sket.

Vi har også i socialudvalget haft en lang række deputationer, bl. a. det lokale vejledende råd for center II, der også trak personaleproblemerne frem. Jeg vil også godt nævne, at en af de ting, man trak frem fra det vejledende råd, var fikseringen, ikke alene rent mekanisk, men også med medicin, af klienterne, fordi der ikke var personale nok. Her vil jeg godt henvise til en skrivelse fra ombudsmanden, der er sendt til retsudvalget den 11. juli i år, og som nu af retsudvalget er oversendt til socialudvalget til høring. Heri siger ombudsmanden:

» . . . at det efter min mening er ønskeligt, at der i forbindelse med de lovændringer, som særfor sorgens udlægning forudsætter, søges tilvejebragt udtrykkelig lovhjemmel for anvendelsen af lukkede afdelinger, bæltefiksering og isolation, og at der i loven angives i hvert fald visse hovedretningslinjer for anvendelsen af disse indgreb.«

Det er netop problemer, som ikke kan løses, medmindre der sker personaleforøgelser, for sagen er jo, at der ikke er personale nok, og er der ikke det, er der ikke anden udvej, hvis klienterne ikke skal gøre skade på sig selv eller andre, end fiksering.

Men der leves heller ikke op hverken til beskæftigelseskravene eller til kravene om motion og frisk luft. Mange steder lægges klienterne tidligere i seng end nødvendigt, på grund af personalemangel, og samtidig er der ikke uddannet personale nok. Det var også en af de ting, som det lokale vejledende råd fra center II fremhævede, da det var her i deputation.

Der er jo også andre, der har henvendt sig. Der har været forældre fra Københavns amt, der har været repræsentanter for Åndssvageforsorgens Personaleforbund og for åndssvageforsorgens lærere. Der har været forældreorganisationer, der har holdt møder og protesteret mod forholdene. Evnesvages Vel har kritiseret de reelle nedskæringer, der har fundet sted i forbindelse med fordelingsnøglen, sådan som den anvendes i dag, og pressen har skrevet om forholdene specielt på center I og center II, dvs. nedskæringerne

på Karensminde og Lillemosegård og problemerne omkring Ebberødgård. Vi har heller ikke vedrørende center I fået at vide: hvad gik de overvejelser ud på, der skulle sikre, at der ikke skete overgreb, der var for voldsomme i forhold til det, man måtte forlange? Det har vi ikke fået at vide. Vi har bedt om det i socialudvalget, og vi ser frem til – jeg kunne også godt tænke mig, at ministeren luftede det lidt her i dag – at få at vide: hvad var det egentlig, der skete, siden man fastholdt, at disse nedskæringer skulle finde sted?

Socialudvalget har også ved selvsyn under et besøg på Brejning i Vejle amt kunnet konstatere, at forholdene selv efter forbedringer ikke kan siges at være tilfredsstillende. Specielt med hensyn til Brejning vil jeg fremhæve personalemangelen, der gør, at klienterne hverken får beskæftigelse eller frisk luft, i det omfang de har behov og mulighed for. Også her må man lægge klienter meget tidligt i seng, fordi det ikke kan nås om aftenen, og det var tydeligt, at der er tale om en institution, der ikke har fordel af fordelingsnøglen med 17 års grænsen. Hovedparten af klienterne er over 17 år, og mange er nær folkepensionsalderen. Man vil altså ikke kunne rokere om på personalet, for der er ikke noget at rokere om med. Her som overalt er det den menneskelige faktor, der mangler, og det samtidig med at vi har den store kvinde- og ungdomsarbejdsløshed, dvs. arbejdsløshed inden for netop de grupper, hvorfra åndssvageforsorgens personale rekrutteres.

Vi har også fået brev fra Åndssvageforsorgens Personaleforbund for Københavnsområdet den 7. juli, hvori man fremhæver overbelægning af institutionerne, ansættelsesbegrænsning og intensiveret udslusning. Der er en lang række forhold, og jeg vil ikke engang kunne nå i min taletid at komme ind på det hele, men det, vi må konstatere, er, at det er en utryk situation for både forældre og pårørende til de åndsvage. Det burde ikke finde sted, for så fattige er vi heller ikke.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg går ud fra, at de forskellige ordførere ikke forventer, at jeg skal svare på alle de detaljerede spørgsmål, der er stillet. Det kan gøres under udvalgsarbejdet. De er i øvrigt alle sammen stillet i udvalget.